

Sygn. akt IV U 951/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Rusnarczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania R. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N.

z dnia 23 czerwca 2014 roku (...)

w sprawie R. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.

o emeryturę

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. F. emeryturę od dnia (...).

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. na rzecz R. F. kwotę 240,00 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 951/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 stycznia 2015 roku

Decyzją z dnia 23 czerwca 2014 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił R. F. przyznania emerytury z uwagi na to, że nie udowodnił on 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że R. F. na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada okres ubezpieczenia wynoszący 25 lat. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że nie uznano okresu zatrudnienia odwołującego od 7 listopada 1975 roku do 31 sierpnia 1992 roku jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ na podstawie przedłożonych dokumentów nie ma podstaw do uznania wymienionego okresu jako pracy w szczególnych warunkach.

Od powyższej decyzji odwołał się R. F., wnosząc o jej zmianę i przyznanie emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm

przepisanych prawem. Odwołujący wskazał, że był zatrudniony jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 7 listopada 1975 roku do dnia 31 sierpnia 1992 roku w (...). Okres ten nie został uwzględniony przez ZUS jako okres pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący wskazał, że ze świadectwa pracy z dnia 3 września 1992 roku wynika, iż w wymienionym okresie wykonywał pracę na stanowisku kierowca-mechanik. Wbrew treści świadectwa pracy odwołujący był zatrudniony i wykonywał pracę wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Na okoliczność szczególnego charakteru i pełnego wymiaru pracy wykonywanej przez odwołującego we wskazanym okresie R. F. wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o jego oddalenie - podnosząc argumentację, którą posłużył się w zaskarżonej decyzji. Wskazał, że z przedłożonych dokumentów wynika, iż odwołujący był zatrudniony na stanowisku kierowcy, natomiast brak jest informacji odnośnie marki i tonażu kierowanego przez niego samochodu.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że R. F., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił okres ubezpieczenia wynoszący 25 lat. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Wniosek o przyznanie emerytury złożył w dniu 10 czerwca 2014 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 7 listopada 1975 roku do dnia 31 sierpnia 1992 roku R. F. był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w N. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Odwołujący jeździł samochodami marki J., S., J., K. o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Odwołujący przewoził materiały budowlane, takie jak beton, piasek, żwir, ziemię samochodami ciężarowymi na terenie N. i L.. Dodatkowo przed rozpoczęciem pracy oraz po jej zakończeniu przewoził pracowników do pracy i z pracy do miejsca zamieszkania autobusem marki S. mieszczącym ok. 35 osób. R. F. nie wykonywał innych prac- pracował wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych. Odwołujący nie wykonywał pracy mechanika. W (...) zatrudnieni byli mechanicy, wykonujący swoją pracę w warsztacie. Umieszczenie w świadectwie pracy zapisu, iż R. F. był zatrudniony w (...) na stanowisku kierowcy-mechanika wynikało z faktu, że odwołujący był z zawodu kierowcą mechanikiem.

Wspólnie z odwołującym pracowali m.in. J. K.- na stanowisku magazyniera, a później kierowcy ciągnika, T. K.- kierownik bazy sprzętu i transportu i E. P. – na stanowisku kierowcy- mechanika na pogotowiu technicznym.

dowód: świadectwo pracy k. 1 akt osobowych, zeznania świadków zawarte w protokole rozprawy: J. K. od 05:34 min do 15:40 min, T. K. od 15: 57 min do 24:25 min, E. P. od 24:50 min do 30:30 min, oraz zeznania odwołującego od 30:37 min do 36:45 min, akta osobowe

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz aktach osobowych, której wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się oraz świadków T. K., E. P. i J. K., uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne i zgodne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Świadkowie pracowali wspólnie z odwołującym się i szczegółowo wskazali, na czym polegała jego praca. Ich zeznania korespondują z zeznaniami R. F.. Brak jest, w ocenie Sądu, jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności zeznań w/w świadków. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz zgodne z nimi zeznania odwołującego potwierdziły w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości, że odwołujący w spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Pozostałe okoliczności sprawy uznał Sąd za bezsporne, bowiem nie były one kwestionowane przez strony. Również dokumenty przedstawione na stwierdzenie powyższych okoliczności zostały ocenione jako w pełni wiarygodne i prawdziwe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. F. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie, czy odwołujący się spełnia przesłanki do przyznania emerytury.

W związku z tym, że R. F. nie osiągnął powszechnego wieku emerytalnego (tj. 65 lat), jest osobą urodzoną po 31 grudnia 1948 roku, należało rozważyć, czy spełnia przesłanki do przyznania wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.). Stosownie do tego przepisu ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z ust. 2 art. 32 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawierają wykazy A i B stanowiące załącznik do wskazanego wyżej rozporządzenia. Do treści tych załączników były dostosowane resortowe wykazy stanowisk.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki: osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okres zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.(§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku).

W świetle § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia zakład pracy stwierdza zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okoliczności także w oparciu o inne dowody, stąd też w niniejszej sprawie Sąd – wobec braku świadectwa pracy w szczególnych warunkach - dopuścił dowód z zeznań świadków oraz przesłuchania odwołującego się na okoliczność wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że odwołujący się osiągnął z dniem (...) wiek 60 lat życia i w dniu 1 stycznia 1999 roku posiadał wymagany okres ubezpieczenia wynoszący 25 lat. Odwołujący nie przystąpił też do otwartego funduszu emerytalnego. Spór dotyczył zatem jedynie wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach,

a w szczególności czy praca, którą R. F. świadczył w czasie zatrudnienia od dnia 7 listopada 1975 roku do dnia 31 sierpnia 1992 roku w (...) w N. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych może być uznana za pracę, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Pozostałe okoliczności nie były przez organ rentowy kwestionowane.

Za pracę w szczególnych warunkach uznać należy taką pracę, która spełnia kryteria określone w przepisach w/ w rozporządzenia Rady Ministrów – a mianowicie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach wymienionych w wykazie A lub B stanowiących załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z wykazem A, dział VIII, poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony należą do prac w warunkach szczególnych.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że odwołujący się w spornym okresie wykonywał wyżej opisaną pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wykazało jednoznacznie, że R. F. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienionym w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i na dzień 1 stycznia 1999 roku, tj. na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiada ponad 15 - letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany przez powołany wyżej art. 184 tej ustawy.

Sąd ustalił także, iż wbrew treści świadectwa pracy odwołujący nie wykonywał obowiązków mechanika, pracował wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych. Potwierdzają to nie tylko zeznania świadków, ale również dokumenty zawarte w aktach osobowych (umowy o pracę, angaże), w których wymienione jest tylko stanowiska kierowcy.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należy stwierdzić, że R. F. spełnił wszystkie przesłanki wymagane do przyznania emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W tym stanie rzeczy, Sąd - na zasadzie 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. i wskazanych powyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się R. F. emeryturę od dnia (...), tj. od ukończenia wieku emerytalnego.

Sąd- na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 490 z zm.) - zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. na rzecz odwołującego się R. F. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II wyroku).